

РЕШЕНИЕ

№ 31400

гр. София, 07.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 15.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6187** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Л. А. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на В., срещу Решение № 740 от 21.04.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предоставим статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени отменителните основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Жалбоподателката твърди, че оспорваното решение е постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Счита, че административният орган не е извършил изискуемата пълна, индивидуална, актуална и чувствителна към пола, сексуалната ориентация и преживяната травма оценка на молбата за международна закрила, а вместо това е разгледал отделни факти изолирано, омаловажил е преживяното от жалбоподателката преследване и е свел причините за напускането ѝ до икономически мотиви. В жалбата и в писмени бележки излага подробни съображения във връзка с твърденията си. Ангажира писмени доказателства от неправителствени организации във връзка със защита правата на жените във В.. Моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно и да се върне административната преписка на административния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона. Предендира разноски.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Чрез процесуалния си

представител оспорва жалбата. Излага съображения за валидност и законосъобразност на обжалваното решение. Представя актуална справка за положението във В.. Моли съда да отхвърли жалбата.

Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ПМЗ-ОК-3657 от 30.12.2025г. Д. Л. А. Н., [дата на раждане] в щат Л., В., гражданка на В., семейно положение - неомъжена, религиозна принадлежност: атеистка, е поискала предоставяне на международна закрила. Самоличността ѝ е установена въз основа на национален паспорт.

С писмо рег. № УП-24020/30.12.2025 г. на ДАБ-МС, началник отдел "ПМЗ - кв. О. купел" е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-1371 от 05.02.2026г. директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 13.01.2026 г. с нея е проведено интервю, в което заявява, че е напуснала за първи път държавата си по произход В. легално със свой национален паспорт преди 6 или 7 години, когато е заминала за П., където е пребивавала от месец декември 2018 г. до 2025 г. През 2025 година се е върнала във В., за да си извади нов паспорт и нова лична карта. На територията на Република България е пристигнала на 28 септември 2025 г., легално със самолетен полет от К. до България, с междинно кацане в П. и с прехвърляне в Турция. Подала молба за закрила едва през месец декември 2025 г., тъй като е търсила венецуелско консулство. Имала е намерение да замине за Испания, за да вземе виза и да пребивава легално. Приятелката ѝ българка не можела да отиде в Испания, поради което Д. Л. А. Н. решила да поиска убежище в България.

Във В. е живяла в щат Л., където е родена. Майка ѝ и брат ѝ живеят в [населено място], а баща ѝ живее на друго място във В.. Заявява, че има средно образование, фризьорка е по професия, гледала е възрастни хора и деца. Има дъщеря на 19 години, която е родена в резултата на изнасилване и която се намира в П.. Преди да напусне В. през 2018 г. участвала в протести и била обект на агресия, била е отвлечена групово с други протестиращи, след което са били пуснати и са били заплашени. Чужденката твърди, че тя и други от задържаните са направили опит да напуснат страната, но малко преди границата отново са били задържани и им били отнети личните карти. Направена била справка и тя е била идентифицирана като участник в протеста. Това я е накарало през гората да премине на територията на К. легално, като е показала на тамошните власти своя паспорт. Останала шест или седем месеца в К., като се е намирала на границата между страната и родината си. В този момент е имало проблеми с миграционните власти и спорове между двете държави дали да се пускат венецуелци на колумбийска територия, затова тя решила преди нещата да се влошат да замине пеша за П..

Относно пребиваването си на територията на П., молителката разказва, че там е пристигнала легално, подала е молба за закрила и е започнала работа, когато е обявена пандемията на Ковид-19. Посочва, че в страната не ѝ предоставена закрила, а са ѝ дали документ за чужденец, с който е пребивавала легално по време на процедурата. Добавя, че са ѝ изпратили покана да се яви по въпроса за предоставяне на убежище, едва когато тя вече се е била върнала във В.. След края на карантината е започнала да търси работа и е била изнасилена от перуанец. Започнал е

полицейски процес срещу извършителя, а тя е посещавала лекари и психолози. Миналата година извършителят бил освободен и Д. Л. А. Н. се уплашила, опитала се да продаде всичко което имала и тръгнала за В., за да ѝ издадат документи. Имала връзка с българка, с която се срещнали в К. и тогава решили да дойдат в България. междувременно дъщерята на кандидатката е била притеснявана във В., поради което тя я взела при себе си в П.. Не искали да я записват за новата учебна година, искали да предостави карта на венецуелци, които подкрепят правителството. Според чужденката мотивът за това бил, че властите искали да отчуждят нейни имоти и притискали дъщеря ѝ да я накара да се върне в страната.

Заявява, че не е имала проблеми във връзка с етническата си принадлежност, като атеистка е имала спорадични проблеми, свързани с факта, че е била уволнявана и обиждана, защото не е вярвала в официалната религия, не е членувала в политическа партия и не е имала проблеми с официалните власти във В.. През 2017 г. е участвала в политически протест, по време на който е била удряна. Попаднала в група, върху която е имало агресия и която е била задържана за 15 дни от полицаи без униформи, които се наричали „колективи“. Когато са ги освободили задържаните са били заплашени, че ако проговорят роднините им биха пострадали и че трябва да се скрият, защото ако бъдат хванати отново ще бъдат убити. Твърди, че за втори път е напуснала В., тъй като там няма работа, няма работещи болници, токът и водата спират ежедневно, има трудности при закупуването на храна и не можеш свободно да публикуваш снимки за случващото се. Твърди, че преди за втори път да напусне В. е трябвало да плати на военните, за да не бъде задържана и да не ѝ бъдат отнети документите и на практика си е платила да напусне страната си. Чуждата гражданка твърди, че е била подложена на насилие в семейството си и допълва, че откакто се помни е жертва на злоупотреба от страна на пастрока си, от неговия брат и от своя чичо. Заявява, че не е била задържана официално, не е съдена или осъждана.

Със становище рег. № 1УП24020 от 06.04.2026 г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Л. А. Н..

С Решение № 740 от 21.04.2026 г. на председателя ДАБ – МС, на основание основание чл. 75, ал.1, т.4, вр. с чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави хуманитарен статут. Прието е, че в конкретния случай етническата принадлежност и фактът, че кандидатът е атеист не са основание за предоставяне на статут на бежанец, Всички представени от молителката доказателства във връзка с претърпяното насилие, и твърденията са оценени от административния орган като доказателства, че извършеното има единствено криминален характер и като такова попада извън обхвата на ЗУБ. Представените материали относно хуманитарната ситуация във В. са оценени като селекция от статии, направена с цел да подкрепи конкретната теза на молителката. След извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждата гражданка и на държавата ѝ на произход, е изведен извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила и, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант. Прието е за установено, че молителката не е била изложена и за нея не съществува основателно опасение от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като не са представени и доказателства, сочещи, че във В. чужденката е била преследвана или има опасност от бъдещо преследване конкретно по причини, свързани с нейната раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не е установено и осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

С оглед на заявената бежанска история председателят на ДАБ-МС е направил извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителката, които да

са относими към признаване на качеството ѝ на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Прието е и че не се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл.8, ал.7 и чл.8 от ЗУБ и е отхвърлил искането за предоставяне на статут на бежанец като неоснователно. Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че венецуелската гражданка е напуснала страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашена от изтезание или унижително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката във В., изложена в справка с вх. № МД-02-48/11.02.2026 г., изготвени от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на В. и в страната не е налице безогледно насилие. Председателят на ДАБ-МС е направил преценка, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Заключил е и че за търсещата международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочила член от семейството ѝ да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Прието е и че от кандидата не са изнесени твърдения относно наличието на други хуманитарни причини, поради които да се установява реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход, налагащи приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, поради което е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС относно общото положение и актуалната обществено-политическа обстановка в Боливарианска република В. с вх. № МД-02-48/11.02.2026 г.

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС с вх. № МД-02-230/ 16.06.2025г. относно В., съдържаща информация за положението на лицата, принадлежащи към ЛГБТИ общността.

От жалбоподателката са представени подкрепящо становище и информация за държавата по произход във връзка с молбата за международна закрила на Д. Л. А. Н., поради основателни опасения от преследване във връзка с нейната сексуална ориентация, както и поради риска от тежки посегателства при евентуално връщане, от Фондация “Ресурсен център Б.” и доклад относно състоянието на правата на жените във В., изготвен от ЛБГТИ организация “Действие”.

При така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е

информирана писмено на разбираем за нея език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дала съгласието си, заявила е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола ѝ е преведен на разбираем от нея испански език, удостоверила е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателката обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В бежанската история е посочено, че жалбоподателката напуска и влиза в страната си безпрепятствено, легално с документи за самоличност, подновила е документите си и не е била подложена на рестрикции или репресии. След пристигането си в България цели три месеца търси посолство на В., като по собствените ѝ думи желанието ѝ е било да вземе виза и да пребивава легално в Испания, но в подала молба за закрила в България, тъй като приятелката ѝ не може да замине с нея в Испания. Изводите на административния орган относно преживяното от Д. Л. А. Н. сексуално насилие, че извършеното е с криминален характер, се подкрепят от представените доказателства и изнесеното в бежанската история, че извършителят е бил задържан под стража седем месеца и обвинен. В интервюто венецуелската гражданка посочва като причина за напускане втори път на държавата си по произход липсата на работа, болници, спирането на тока и водата.

След като подробно е изследвал всеки един от изнесените в интервюто факти и представените писмени доказателства, в решението си председателят на ДАБ - МС е стигнал до правилния извод, че не е налице релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната ѝ на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на Д. Л. А. Н. статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9,

ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателката е напуснала доброволно, а не поради опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /M. E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в

справката за В. на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека.

В случая се установява от представените справки, че след като жалбоподателката е напуснала В. на 3 януари САЩ бомбардират военни съоръжения в столицата К. и залавят М. и съпругата му, които са отведени в американския град Ню Й., за да бъдат съдени. Същия ден Т. обявява, че страната му ще "управлява" В., докато не може да се осъществи политически преход. Вицепрезидентът Д. Р. полага клетва на 5 януари като временен лидер. Р. предприема действия за освобождаване на политически затворници. Януари Р. заявява, че 626 задържани са били освободени след залавянето на М.. Р. на 30 януари обявява също, че правителството ще прокара закон за амнистия през парламента. Властта временно е поета от фигури от управляващата коалиция, като Д. Р. се споменава като временен президент в рамките на преходно споразумение. Споразумението за преход включва преговори с администрацията на президента на САЩ Д. Т.. То цели стабилизиране на страната в замяна на облекчаване на санкциите и гаранции за сигурност. Социалната криза остава остра, но динамиката на миграцията започва да се променя поради новите споразумения със САЩ.

От представената пред съда справка от ответника, относно положението във В., включваща и положението на лицата, принадлежащи към ЛГБТИ общността, се установява, че тези хора са изложени на висок риск от насилие в страната. Това се подкрепя и от представените от жалбоподателя доклади от неправителствени организации. Въпреки това общата обстановка в страната сама по себе си не дава основание за опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Липсата на индивидуализирани доказателства води до извода, че представените материали могат да бъдат взети предвид само като общ фон на ситуацията в страната по произход, но не доказват реален и лично насочен страх или опасения по смисъла на чл. 8 или чл. 9 от ЗУБ.

Жалбоподателката изрично в интервюто заявява, че в държавата ѝ по произход не ѝ е оказвано насилие. Срещу нея не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напуснала е страната си легално - с валиден паспорт, въз основа на който пребивава в Република България.

От изложеното в справките следва, че не са налице данни ситуацията в В. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Венецуела, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). Обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия сам по себе

да е изложен на реален риск от посегателство.

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждата гражданка не е бил принудена да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата ѝ или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателката в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателката няма да застраши нейните живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ОМИНГЕС Л. А. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на В., срещу Решение № 740 от 21.04.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.